

**Το παράπονο ενός παράλυτου παιδιού...\***

**Άρη Ταστάνη**

Οι ρόδινες καπιράθες στο λιοτρίβι, δεν έχουν ουσία  
για μένα.

Τα Λαζαράκια με τον καραμελένιο δικέφαλο αητό,  
μήτε να τ' αγγίξω.

Τις δεκάρες που σκόρπισε ο νονός στα βαφτίσια,  
τι να τις κάνω εγώ;

Μάνα.

Το καινούριο πουλόβερ που έπλεξες αγρυπνώντας στο πεζούλι,  
τι να το κάνω εγώ;

Μάνα.

Τίποτα το όφελος για μένα,

Μάνα.

Γιατί είμαι ένα παιδί με χέρια και πόδια παράλυτα...

- Κι όμως είσαι καμωμένος και συ από μέλι και γάλα,  
παιδί μου!
- Από μέλι νοθευμένο με γλούκο σε παράνομο εργαστήρι,  
μάνα;
- Κυπαρισσόμελο του Υμηττού, των Θεών αφιόνι, για σε,  
παιδί μου!
- Από γάλα νερομένο που μοιράζουν στα συσσίτια των απόρων,  
μάνα;
- Με της Τρυγόνας και των ελαφιών το γάλα σ' ανάστησα,  
παιδί μου!

Έμαθα να διαβάζω, μα τι τ' όφελος για μένα.

Μάνα;

Έμαθα να μετρώ, μα τι τ' όφελος για μένα.

Μάνα;

Τίποτα τ' όφελος για μένα.

Μάνα;

Γιατί είμαι ένα παιδί παράλυτο...

- Κι όμως είσαι από σάρκα και κόκαλα.  
Παιδί μου!
- Από σάρκα με σάπιους μυς δεμένη.  
Μάνα!
- Με θαλασσόνερο και φύκια στον ήλιο ζυμωμένη.  
Παιδί μου!
- Από κόκαλα με πλαστικούς συνδετήρες πιασμένα.  
Μάνα!
- Με του φεγγαριού τη ψίχα πανωφόρι.  
Παιδί μου!

Ότι έχω, δε μου δίνει όφελος κανένα.

Μάνα.

Ότι δίνω, δε μου δίνει όφελος κανένα.

Μάνα.

Τίποτα όφελος για μένα,

Μάνα.

Γιατί είμαι ένα παιδί με χέρια και πόδια παράλυτα...

Εγώ δεν πέταξα αφρόπετρες στη θάλασσα.

Μάνα.

Τα ψάρια είχαν κοιμηθεί στη λάσπη του βυθού

μαζί με τα πνιγμένα προσφυγόπουλα...

Μα τι τ' όφελος για μένα.

Μάνα;

Μ' αγριολούλουδα έφτιαξα ουράνιο τόξο,

Με τα δάκρυστά μου το κάρφωσα πάνω από ναρκοπέδια.

Σε φυλακές και σε ανάλητους Καιάδες.

Μα τι τ' όφελος για μένα.

Μάνα;

Άφησα ηλιόσπορους στο περβάζι,

που κοιτάζω την καθημερινή κυκλοφορία του δρόμου.

Οι σπυργίτες πέρασαν τσιρτσιρίζοντας τρομαγμένοι

κι οι διαβάτες ταχύνουν τα βήματά τους φτύνοντας τον κόρφο τους...

Μα τι τ' όφελος για μένα.

Μάνα;

Άλειψες με ανατολής μύρο τ' άτονα έλκη στο σώμα μου.

Μάνα!

Νούφαρο και βάλσαμο, που απ' της Παναγιάς τη φλέβα ζητιάνεψες.

Μα τι τ' όφελος για μένα;

Μάνα!

Πολλές νύχτες ξαγρύπνησα.

Ν' ακούσω στη σκάλα τα βήματα του Ιόλαου.

Μα τι τ' όφελος για μένα;

Μάνα!

Εγώ είμαι ένα παιδί με χέρια και πόδια παράλυτα...

– Κι όμως είσαι καμωμένος από αίμα.

Παιδί μου!

– Από καταραμένο αίμα.

Μάνα!

– Όχι, από αίμα κόκκινο!

Να, κοίτα το εδώ, σαν και τούτο...

Κοίτα το!

Αχ κοίτα το, σου λέω, κοίτα το!!!

(2004)

\*Ελεύθερη διασκευή από το ποίημα: «Το παράπονο ενός παιδιού νέγρου» του Κολομβιανού ποιητή Jorge Zalamea. Μετάφραση Ν. Καζαντζάκης. «ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ» του Κλέωνα Παράσχου.

Πηγή: Ταστάνης, Α. (2011) *Τα ταξίδια μου* (σ. 89-91). Αθήνα: ΚΨΜ.